

Eleonore
Holmgren

TAKAISIN SAARELLE

DOCENDO

Takaisin saarelle

*Eleonore
Holmgren*

TAKAISIN SAARELLE

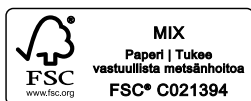
Ruotsin kielestä kääntänyt
Katariina Kallio

DOCENDO

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Suomentaja kiittää Taikea saamastaan tuesta.

Lindö-sarjasta on aiemmin julkaistu osat

Viiimeinen kesä (2023)

Britta-rouvan perintö (2024)

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuperäisteos: *Hitta hem*

© 2024 Eleonore Holmgren by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos:

© Katariina Kallio ja Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Suomennos: Katariina Kallio

Kannen kuvat: iStock ja Shutterstock

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-168-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Äidilleni Kerstinille

Susanne

PIHAMÖKIN PORTAAN VIERESSÄ on lumilyhty. Susanne kyykistyy hämmästelemään hassuun paikkaan kyhättyä kekoa. Jokainen täydellisen pyöreä pallo on muovattu huolellisesti juuri oikean kokoiseksi. Keskellä lepattaa lämpökynntilän liekki. Hän nousee ylös ja koputtaa oveen. Kun kukaan ei avaa, hän tekee kierroksen talon ympäri, painaa kasvot lähelle ikkunaa, varjostaa silmiään ja kurkistaa sisään.

”Mikäs siskon noin uteliaaksi tekee?” kysyy Mikael, joka on huomaamatta ilmestynyt viereen. Kasvoilla karehtii ilkikurinen hymy.

”Älä pelottele!” Susanne kiljahtaa sydänalaansa pidellen. ”Se on tainnut lopultakin muuttaa tänne, se näkymätön mies. Meidän salaperäinen vuokralaisemme.” Hän nyökkää kohti mökkiä muka huomaamatta, että tuli yllätetyksi vakoilusta. ”Ajattelin toivottaa hänet tervetulleeksi, mutta talohan on tyhjä. Onkohan tuo hänen tekosiaan?” Susanne osoittaa lumilyhtyä.

Mikael vastaa olankohautuksella. ”Miten sinulla menee?” hän kysyy ja oikaisee myssyään. ”Teikäläistä ei nykyään juuri näe. ”Kurjaa säkää, että tulit kipeäksi juuri uudenvuoden aikaan.”

Susanne ei ole kuulevinaan mutta näkee veljen myötätuntoisen ilmeen. On pakko kääntää kasvot pois, etteivät ajatukset paljastu. Veli on taitava ajatustenlukija, eikä Susanne halua tunnustaa löhöilleensä uudenvuoden pyhinä sohvilla telkkaria katsellen terveenä kuin pukki, sillä koko flunssa oli teeskentelyä. Kenenkään

ei tarvitse tietää sitä nöyryytystä, että hänellä ei ollut ketään, jonka kanssa juhliä vuodenvaihdetta. Jo valmiiksi pohjamudissa madellut itsetunto sai jälleen uuden kolauksen. Ei ensimmäistäkään kutsua yksiinkään juhliin. Facebook ja Instagram tulivat hohdokkaita postauksia tilaisuuksista, joihin hänet vielä vähän aikaa sitten olisi ilman muuta kutsuttu. Nekin harvat, joihin hän oli ottanut yhteyttä, vastailivat välttelevään sävyyn, että muita suunnitelmia oli jo valitettavasti tullut tehtyä. Loppukaneettina oli aina *katso-taan sitten ensi vuonna*. Sen lupauksen hän tiesi tyhjäksi. Kukaan ei halua pariskuntajuhliinsa hylättyä sinkkutätiä. Susanne ei oikeastaan pidä asioiden vatvomisesta, mutta nykyään tulee tämän tästä pohdittua, miksi hitossa hän, ennen niin suosittu keskushenkilö, onkin jäänyt näin yksin. Ennen ympärillä pyöri ystäviä, naapureita ja vaikka missä yhteyksissä tavattuja ihmisiä. Ystävyysuhteet edellyttävät kuitenkin ilmeisesti pakettiratkaisua, johon kuuluisi hänen lisäksi myös Peter. Nyt hänen sosiaalinen elämänsä oli yhtä pirstaleina kuin avioliittokin.

Hän kyselee kohteliaasti Mikaelilta, kuinka tämän uuden vuodenreissu sujui, ja veli kertoo silmät tuikkien jazzklubeista, aterioista ja kävelyistä talvisessa Central Parkissa vanhojen ystävien kanssa. Susanne on olevinaan kiinnostunut, mutta pohtii samalla, kuinka heidän osansa ovat vaihtuneet. Elämänilo ja energia ovat palanneet veljen elämään samaa vauhtia kuin hän itse on menettänyt omansa. Muutama vuosi sitten Mikael oli täysin alamaissa. Juuri eronneena ja äidin kuoleman murtamana hän oli taistellut omien pirujensa kanssa. Nyt on toinen ääni kellossa: Susanne etsii haparoiden tarkoitusta elämälleen, Mikael puolestaan kukoistaa vahvempana kuin koskaan. Mies on pysynyt raittiina, hänellä on vakinainen opettajan toimi ja hän nauttii silminnähdessä elämästään perintötontin pienempiin rakennuksiin kuuluvassa kodissaan. Vaikka talo on jo täysin remontoitu, monta parannusprojektia on yhä työn alla. Niin iloinen kuin Susanne onkin veljensä puolesta,

pieni katkeruus kaivertaa mieltä oman tilanteen vuoksi. Kaikkein ahdistavinta on se, ettei hänellä ole aavistustakaan, kuinka tästä pääsisi eteenpäin.

Mikael vaikenee ja kysyy sitten huolestuneena, onko kaikki hyvin. ”Näytät vähän masentuneelta.”

Susanne ilmehtii ja levittelee käsiään. ”Tämä pimeys ja joka päivä vaihtuva keli tekee hulluksi. Eilen tuli lunta, tänään se jo sulii pois. Tässä sohjossa on kahlattu nyt kokonainen kuukausi.”

Mikael nyökkää ja katsoo lumikuormasta raskaita pilviä. ”Pitää kohta lähteä töihin, mutta kun tässä nyt kerran ollaan, kannattaisi varmaan käyttää tilaisuus hyväksi ja käydä vilkaisemassa, miltä vintillä näyttää. Useampi kattotiili on vinossa. Pelkään, että katto vuotaa.”

Hän osoittaa suuren puutarhan toista laitaa, ja Susanne kääntyy katsomaan. Äidin iso talo näyttää alastomalta ilman kesän vehreää syyliä. Kylmältä ja luotaantyöntävältä, melkein aavemaiselta. Etäältä katsoen ikkunat ammottavat rapistuneessa julkisivussa kuin mustat reiät. Häntä hytisyttää.

”Taasko? Tämä ei enää käy. Nyt on pakko uusia koko katto ja lopettaa paikkailu”, Susanne puuskahtaa.

”Millä rahoilla?”

Mikael on oikeassa. Heillä ei ole varaa kaikkiin korjauksiin, joita pitäisi tai huvittaisi tehdä. Ne vähäiset rahat, jotka he ovat yhteistuumin onnistuneet raapimaan kasaan, on jo käytetty.

”Joskus sitä melkein toivoisi, että joku vain tulisi, kaataisi bensaa päälle ja tuikkaisi koko paskan palamaan”, Susanne sanoo synkästi. ”Äidin talo on pelkkä taakka, vain tontti ja sinun ja Karlssonin talot ovat jonkin arvoisia. Jopa äiti sanoi loppuaikoinaan niin.”

”Kannattaa varoa mitä toivoo”, Mikael toteaa ankarasti. ”Olen saanut tulipaloista tarpeekseni, enkä toisaalta elättele myyntihaaveita. Entä sinä?”

Eipä Susanne oikein pysty tunnustamaan veljelleen, että ajatus on ajoittain käynyt mielessä. Pimeimpinä hetkinä on tehnyt mieli

napata rahat ja häipyä, kun vain tietäisi minne. Joskus ainoana myyntiaikeiden esteenä on ollut ajatus siitä, miten samalla tulisi pettäneeksi sekä veljen että ennen kaikkea äidin.

Mikael kurottua kaulaansa nähdäkseen syreeniaidan yli. Juuri nyt aita ei näytä kovin kummoiselta, mutta jo muutaman kuu-kauden kuluttua se on jälleen vihreä ja tiheä. Susannen ei tarvitse edes vilkaista tietääkseen, että aidan takana on uusi rakennus. Heidän epäonnistumisensa monumentti.

”Ei meidän kannata latoa unohtaa. On sääli, ettei sen suhteen olla edetty mihinkään sen jälkeen, kun panimme vakuutusrahat sen jälleenrakentamiseen”, Mikael jatkaa. ”Siinä olisi potentiaalia, kyllä sille jotain järkevää käyttöä pitää löytää.”

Susanne tietää mainiosti esittäneensä itse aikanaan ideoita projekteista, joilla voitaisiin hankkia tuloja. Tarkoitus oli herättää henkiin haaveita, joita äidillä oli ollut kauan sitten, kun hän ihastui Lindöhön. Mikael oli jo yrittänytkin, tosin yritykset olivat menneet mönkään. Varmaan Mikael nyt olettaa, että Susanne ottaisi tällä kertaa vetovastuun, eikä häntä oikeastaan voi siitä moittia, sillä Susannella on aikaa vaikka lampaille syöttää. Aikaa mutta ei voimia, eli juuri päinvastoin kuin viimeksi kuluneiden neljänkymmenen vuoden aikana. Nykyään päivät vain tuntuvat haihtuvan pois. Kun hän lähti töistä eroraha kourassaan, edessä tuntui olevan määrättömästi aikaa, ja hän oli täynnä päättäväisyyttä ja intoa päästä toteuttamaan jotain uutta. Armonaika ja rahat alkavat kuitenkin jo olla loppuillaan.

Velipoika vaihtaa kärsimättömästi jalkaa, puhaltelee näppeihinsä ja tarttuu sitten siskoaan varovaisesti käsipuolesta.

”Käväistäänkö nyt kuitenkin katsomassa sitä vinttiä?”

Keittiön oven lukko reistaa tuttuun tapaan. Susannen ärtymys kasvaa Mikaelin vääntäessä ja tempoessa kädensijaa.

”Että tuonkin korjaaminen on niin tiukan takana. Tuostahan äitikin jo aikanaan vuosikaudet valitti”, Susanne marmattaa.

Syytös jää ilmaan väreilemään. Susanne kuulee sen itsekkin ja huomaa Mikaelinkin tajunneen. Mikael hankaa mielenosoituksellisesti kengänpohjiaan ovimattoon ennen kuin päästää Susannen sisälle. Tämmöistä tämä on nykyään, Susanne miettii heidän noustessaan kylmänkalsean rakennuksen portaita. Jatkovaa vihjailua siitä, että jonkun muun olisi pitänyt hoitaa homma, mikä milloinkin. Turhautuminen syvenee jokaisen särkyneen haaveen myötä.

Mikael pysähtyy vintin portaiden juureen. Talon kolmas kerros on kuin toisesta maailmasta: kaikkialla on siistiä ja puhdasta. Entisiin vaatekomeroihin on loihdittu pienet kylppärit. Makuuhuoneiden seinillä on vanhanaikaista tunnelmaa henkivät kesäiset tapetit, ja hiljattain hiotuilla puulattioilla on mainiot sängyt, joissa kukaan tuskin on koskaan nukkunut.

”On tämä yhtä perhanaa”, Mikael puuskahtaa. ”Niin hienoksi kuin täällä paikat laitettiin, eikä taloa saa pitää majoituskäytössä. Mieti, miten paljon aikaa me tähän tärväsimme, rahasta puhumattakaan!”

Susanne menee kyyryyn. Totta kai olisi pitänyt ottaa tarkemmin selvää kaikesta ennen aloittamista. Haave siitä, miten mukavaa olisi pitää omaa majataloa, oli kuitenkin sumentanut järjen. Hän oli jo nähnyt itsensä sievässä kesämekossa tarjoilemassa puutarhassa hurmaavia aamiaisia haltioituneille asiakkailleen. Homma lässähti kuitenkin jo ennen starttia, eikä hänellä sitä paitsi ole ikinä ollut ainuttakaan sievää kesämekkoa.

”Säännöt ovat olemassa, jotta niitä noudatettaisiin”, hän sanoo yhtä karskisti kuin palotarkastaja, joka lyttäsi heidän suunnitelmansa, koska talossa ei ollut hätäpoistumistietä. ”Tiedät kai, mitä paloportaiden rakentaminen maksaa. Ja rumatkin ne olisivat, tarvelisivät talon ilmeen. Mehän sovittiin, ettei maksaisi vaivaa ryhtyä mokomaan.”

Vintti on kastunut kunnolla, ja kosteus pistää nenään. Ton-tin isojen lehmusten lehtiä on sujahtanut katon raoista vintille

mätänemään. Parista kohdasta näkyy jo harmaata taivasta, kun osa kattotiilistä on luiskahtanut paikoiltaan. Mikael tarkastelee palkkeja, pudistaa päätään ja harmittelee puuttuvaa suojapahvia.

”Tuodaan ämpäreitä ensi hätään”, Susanne sanoo päättäväistä sävyä tavoitellen. ”Keväällä voidaan korjata nuo reiät.”

”Ai me vai?” Mikael murahtaa.

Susanne ei ole kuulevinaan, vaikka kitkerä vastaus jo kielelle pyrkii. Mikael lähtee portaita alas sisar vanavedessään.

”Pitäisi tavata ja suunnitella kevättä tarkemmin”, Mikael huikkaa olkansa yli. ”Ehkä niitä suurisuuntaisia ideoita voisi herätellä henkiin.”

Taas uusi piikki. Heikko sovinnon säie, jonka sisarukset ovat karmean perintöriidan jälkeen onnistuneet punomaan, uhkaa tämän tästä katketa. Susanne tietää, että suhdetta pitäisi hoitaa paremmin, mutta joskus on pakko puhua suu puhtaaksi. Aikooko veli siis todella lykätä hänelle kaiken vastuun?

”Ei kai se minun syytäni ole, ettei kuntaa kiinnostanut vuokrata maata väliaikaista esikoulua varten? Ainakin minä yritin parhaani, et edes aavista, miten paljon aikaa uhrasin asialle.”

Mikael käännähtää äkisti ja katsoo Susannea päästä varpaisiin. ”Ei ollut tarkoitus syytellä. Mutta jostain on raavittava rahaa uuteen kattoon. Tietäisi vain, mistä. En voi ottaa enää yhtään lisää lainaa, kun rahat eivät nytkään meinaa riittää.”

Susanne ajattelee summaa, jonka lainasi vastikään pojalleen, joka tarvitsi isomman asunnon. Tuosta vain, takaisinmaksua kyselemättä. Tytärkin on antanut ymmärtää ottavansa kernaasti vastaan hiukan ennakkoperintöä, jos Susanne moista aikoo. Eipä hän todellakaan aio. Unettomina öinänsä hän on ymmärtänyt lainaneensa holtittomasti rahaa pojalleen, jotta tämä ei loittonisi yhä kauemmas äidistään. Ja sama olisi ehkä edessä tyttärenkin kohdalla. Mutta entä hän itse, millä tässä kohta enää elää? Ei ole töitä mutta toisaalta hän ei ole vielä riittävän vanha tai raihnainen, jotta

pääsisi eläkkeelle. Hän oli kuvitellut tekevänsä vielä monta vuotta töitä, hänenhän olisi pitänyt olla varsinainen työnantajan märkä uni. Tällä kompetenssilla ja kokemuksella sen olisi pitänyt olla varma nakki, ja aikoinaan olisi työhalujakin ollut vaikka muille jakaa. Nyt on vaikea edes muistaa, miltä semmoinen voisi tuntua. Hän säpsähtää, kun tuntee Mikaelin käden hartioillaan.

”Kysyisitkö muilta, milloin heille sopii? Voin laittaa jotain helppoa ruokaa, jos sinä tai Adam ette halua.”

”Karlssonin köksäntaitojen varaan en paljoa laskisi, ja Elsalla on kädet täynnä muutenkin”, Susanne vastaa synkeästi. ”En tiedä, kannattaako Elsa edes laskea mukaan enää, ja Adam on koko viikon äitinsä ja siskonsa luona.”

”Tulee kyllä tosi tyhjän tuntuista sitten, kun Adam lähtee”, Mikael sanoo ja alkaa taas vaellella ympäriinsä. ”Sinulle erityisesti.”

Susanne nyökkää ja katsoo veljeään. ”Hänelle se tekee hyvää”, hän sanoo hiljaa. ”Poika on jo surrut Saraa ihan liian kauan. Nyt hän ehkä pystyy irrottautumaan ja pääsee elämässä eteenpäin.”

Mikael pysähtyy kuin seinään ja kääntyy. ”Entä sinä itse? Oletko päässyt elämässä eteenpäin, vai tekeekö vieläkin liian kipeää muistella, miten Peter petti sinua?” Katse porautuu Susanneen. ”Ja ihan turha on nyt alkaa selittää, missä asut”, hän jatkaa. Susannen on pakko vastata katseeseen. ”Minä jos kuka tiedän, miten kova paikka ero voi olla.”

Mutta sinun miehesi ei sentään jättänyt sinua jonkun toisen vuoksi, Susanne ajattelee ja pystyy juuri ja juuri vastustamaan kiusausta painaa pää veljen olkaa vasten. Pikkuveljellä on omat murheensa, ei hänen tarvitse vielä isosiskoakaan tukea. Kyllä tästä selvitään, aina on selvitty.

Hän seuraa Mikaelia kuin uskollinen koira. Vaikka mieli on lyijynraskas, pieni hymy nousee väkisinkin huulille, sillä Mikael toimii juuri samoin kuin äiti teki joka päivä, kun vielä asui täällä: katsoo

sisään jokaiseen huoneeseen varmistaakseen, että kaikki on juuri niin kuin pitääkin. Avaa ja sulkee oven toisensa jälkeen. Kaikkialla on jotain, mikä muistuttaa äidistä, aivan kuin aika olisi jämähtänyt siihen hetkeen, kun äiti kuoli. Huonekalut ovat äidin määräämillä paikoilla, kuten tuo telkkarin edessä nököttävä kulunut nojatuoli, joka on aina tiellä. Siinä ei kukaan muu uskaltanut äidin eläessä istua, eikä oikein vielääkään tohdi. Brittan kädenjälki näkyy myös monissa pikku yksityiskohdissa. Äidin tuoksu on jo ajat sitten haihtunut sini-raitaisesta esiliinasta, joka riippuu naulassaan jääkaapin vieressä. Nyt siinä tuntuu enää talon ominaishaju. Pikkuruiset Lovikka-lapaset keikkuvat yhä tiskialtaan yllä muistona siitä, miten äidin mielestä niitä oli soma katsella tiskatessa. Ja kaikkialta löytyy yhä lappusia, joissa on ohjeita ja selvityksiä. Susannen sydänalaa puristaa.

”Saisit jo lyödä oman leimasasi tänne nyt, kun pian muutat Iriksen talosta takaisin. Minun puolestani on ihan okei, jos viet osan äidin tavaroista pois ja järjestelet paikkoja uudelleen.” Mikaelin katse kiertää olohuoneessa. Hän noukkii pari mattoon tarttunutta lehteä.

Susanne puistattaa. Outo tunne on vaivannut häntä siitä lähtien, kun Adam onnensa kukkuloilla kertoi päässeensä harjoittelijaksi marseillelaiseen huippuravintolaan, ja se iskee nyt kunnolla. Sen voima saa ohimot tykyttämään, se tunkeutuu rintakehään ja mahaan. Hän suoristaa pitsiverhoa. Tuntuu täysin epätodelliselta muuttaa äidin taloon ihan yksin. Talven ankeudessa talo on kadottanut värinsä ja hohtonsa. Kaikki ajan patina ja tuttu kulu-neisuus on menettänyt viehättävyytensä nyt, kun äitiä ei enää ole, ja talo on pelkästään tolkkuttoman iso ja liian kolikko yhden asua. Ja silti tänne on kohta jälleen kotiuduttava. Hän silittelee tapettia ja painaa sormensa sen ilmakuplien läpi kuin tottelematon lapsi niin, että pariin kohtaan puhkeaa reikä.

Mikael hymyilee hänelle, katse on lämmin ja lohduttava. ”Susanne hei, hyvin siinä käy. Kun itse asuin täällä ja olin aika

surkeassa kunnossa, kuten muistat, tuntui kuin äiti olisi yhä täällä pitämässä minusta huolta. Sinustakin tuntuu kohta samalta.”

Kun vastausta ei kuulu, Mikael vilkaisee alistuneena kelloaan. ”Pitää lähteä töihin. Haalisitko muut kasaan kokousta varten? Jos ei muuta, niin ainahan me kaksi voimme sitten syödä yhdessä. Ei olla juteltu tosi pitkään aikaan.”

Ennen lähtöään Mikael hakee ruokakellarin talvivarastosta pari omenaa. Susanne näkee ikkunasta, kuinka hän kumartuu heittämään omenanpalasia keittiön ulkoportaiden vieressä olevien pensaiden alle. Äidin peruja tuokin, rakkaiden mustarastaiden parissa puuhastelu. Mikaelilla on tapana vitsailla, että kannattaa olla siivosti, sillä äidin henki hiippailee yhä pihapiirissä mustarastaan valeasussa. Susanne seuraa Mikaelia katseellaan tämän kävellessä pihan yli omaa taloaan kohti.

”Totta kai äiti sinua vartioi”, hän sanoo ääneen veljen kadottua näkyvistä. ”Sinuahan hän rakasti yli kaiken.”

Karlsson

LAPSET ISTUVAT TURVASSA pikkuisessa puisessa leikkikehässä ja katsovat Karlssonia silmät suurina. Leikkikehä löytyi Brittan talon vintin nurkasta. Nerokas keksintö kerrassaan. Kun hän oli ensimmäistä kertaa yksin neuvolassa, hän ilmoitti kannakseen, että leikkikehät ovat luojan lahja vanhemmille. Hoitaja kuuli ensin väärin ja luuli Karlssonin sanovan *liekkikehät*, ja olisi varmaan tehnyt huoli-ilmoituksen, ellei Karlsson olisi ehtinyt selittää, mitä tarkoitti. Hoitajan happamen epäilevä ilme ei täysin sulanut, vaikka Karlsson kuvaili juurta jaksain leikkikehien lukuisia etuja. Karlsson olisi kyllä helisemässä, jos ei sulkisi aika ajoin lapsia kehään, sillä pahanilkiset kakarat olivat muuten alvariinsa keppos-telemassa. Se olisi mahdoton vaihtoehto, sillä Rose-Marie odottaa, että työt talon vielä keskeneräisissä osissa etenisivät. Kaksosten hoito ja talonmieshommat vievät tosin paljon enemmän aikaa kuin Karlsson oli kuvitellut.

Sofia kurottelee tuttuun tapansa käsiään häntä kohti päästäkseen syliin. Oskar imeskelee tyytyväisenä maissinaksuaan. Karlsson silittää pojän untuvaista tukkaa. Vähältä piti ettei poika olisi saanut nimeä ollenkaan: he vetkuttelivat asian kanssa, kunnes Verohallinto lähetti muistutuksen, jonka mukaan pojalle olisi sakon uhalla viimein annettava jokin nimi. Rose-Marien syytä kaikki, hän kun halusi, että he tutustuisivat lapsiin nähdäkseen, mitkä nimet näille sopisivat. Eikä kinaa ollut pelkästään lasten

etunimistä, vaan neuvottelut heidän sukunimestään kävivät kii-vaina jo ennen kuin tulevaisuuden toivot ehtivät edes päivänvaloa nähdä.

”Jos mennään naimisiin, meillä pitää olla yhteinen sukunimi”, Rose-Marie sanoi päättäväisesti pari viikkoa ennen laskettua aikaa. ”Meistä tulee yksikkö, meistä neljästä. Yhteinen sukunimi sisältää tärkeän viestin, ja minusta Lundell on oikein hyvä nimi.”

”*Kun* mennään naimisiin, sukunimeksi tulee *Karlsson*”, Karlsson oikaisi yhtä päättäväisesti. ”Minähän olen jo kosinutkin, sinä tässä panet vastaan. Hoidetaan asia heti, kun nuo ovat syntyneet. Yksinkertainen vihkitoimitus, pari todistajaa, ja asia on sillä hoidettu.”

”Luuletko tosiaan, että vaihtaisin nimeni Karlssoniksi?” Rose-Marien nauru oli raaka. ”Haluan sitä paitsi isot juhlat ja paljon vieraita. Ja tahdon kiskoa viiniä omissa häissäni, jos mieli tekee. En minä aio istua jossain nurkassa kuin lehmä aitauksessa ja katsoa vierestä, kun te muut pidätte hauskaa.” Vai että vielä viiniä! Karlsson tuhahti moiselle vaatimukselle ja vielä lisää sen vuoksi, ettei hänen sukunimensä kelpaisi vaimolle ja heidän lapsilleen.

Lasten synnyttyä Karlssonin piti allekirjoittaa isyyden tunnustusasiakirja. Hän koetti vitsailla, ettei muka voinut olla täysin varma asiasta, mutta huumori ei langennut otolliseen maahan, minkä seurauksena hänen oli suostuttava siihen, että lasten nimeksi tulisi Lundell näiden äidin mukaan. Ulkonäkönsä puolesta lapset eivät kyllä juuri äitiään muistuta, vaan kumpikin on pienintä piirtoa myöten sataprosenttinen Karlsson. Karlsson sanoo Rose-Marieta kiusoitellakseen, että tämän olisi syytä hakeutua dna-testeihin äitiyden varmistamiseksi. Rose-Marie ei ole vitsailusta varsinaisesti riemuissaan.

Sofie on puhjennut niin sydäntä särkevään itkuun, että Karlsson ei voi enää jättää tyttöä huomiotta. Hän kumartuu leikkikehän reunan yli ja poimii lapsen syliinsä.

”Olisiko mitenkään mahdollista, että antaisitte minun tehdä edes viisi minuuttia töitä putkeen”, hän maanittelee ja keinuttelee tyttöä sylissään, kunnes huuto lakkaa. ”Mukulanperhanat”, Karlsson manailee, mutta sulaa kuin mehujää auringossa, kun tyttönen väläyttää leveimmän hymynsä kimaltelevat kyynelhelmet silmäripsissään. Lapsi nappaa tiukasti isää korvalehdestä ja painaa märän suunsa hänen poskeaan vasten. Karlsson hymähtää vain aavistuksen turhautuneena – tänäänkään ei taida paljon valmista syntyä.

Hän pukee päättäväisesti lapset haalareihin, pakkaa heidät autoon ja lähtee tutulle soratiekierrokselleen. Sen kummempia suunnittelemta hän poikkeaa Sjökgrogenin suuntaan. Rolling Stones soi koko ajan maltillisella voimakkuudella. Se on aina varma konsti, sillä stressitaso laskee hänen hyräillessään kappaleiden mukana samalla, kun tutut maamerkit lipuvat ohi. Metsä, niityt, meri – rauha. Tuskin ristin sielua missään, vain muutama metsäkauris kaukana metsänreunassa ja pari hevosta haassaan heinäpaalin kimpussa. Hän ajaa ohi loma-asuntojen, jotka näyttävät harmailta ja umpijäisiltä. Eipä mene enää montaa kuukautta, kun värit taas palaavat ja maisema herää talvihorroksestaan. Toisin kuin silloin, kun hän muutti tänne ensimmäistä kertaa, Lindön hiljainen ja rauhallinen talvikausi ei enää haittaa häntä. Päinvastoin: muiden vakituisten asukkaiden tavoin hänkin pitää sitä oikein tervetulleena. Se on kuin yhteinen salaisuus, josta kesäasukkailla ei ole aavistustakaan. Rose-Marie harmittelee silloin tällöin pimeyttä ja kylmyyttä, mutta Karlsson nauttii. Mainio juttu, että päästiin tänne takaisin, vaikka taistelu Brittan perinnöstä olikin jo karkottanut hänet pois. Hänen tekee mieli soittaa auton torvea aivan kuten Brittalla oli tapana aina Lindöhön tulon huumassa. Karlssonista tuntuu samalta. Joinain päivinä on pakko melkein nipistää itseään, jotta voi uskoa tämän onnen olevan totta.

Lapset ovat tuttuun tapaansa nukahtaneet *Angien* soidessa. Sano-
koon Rose-Marie mitä lystää ja laulakoon hölmöjä lastenlaulujaan

kunnes kurkku kuivuu ja hysteria yltyy. Kun hyvä musiikki soi, auton moottori hyrrää ja isipappa esittelee laulutaitojaan, johan jälkikasvu nukahtaa. Lasten nukuttaminen on ainoa asia, jossa Karlsson on Rose-Marieta parempi.

Hän kurvaa pysäköintipaikalle ja antaa moottorin käydä, kunnes kappaleen viimeiset sävelet ovat hiljenneet. Patrik tulee ravintolan ovesta kahta höyryävää kahvimukia kantaen. Hänen kavutessaan Karlssonin viereen pelkääjän paikalle autoon löyhähtää vastapais-tetun kalan tuhti tuoksu.

”Onkos sitä taas lähdetty kruisailemaan?” hän kysyy naama virneessä.

”Lapset olivat yliväsyneitä. Yksi kun nukahtaa, niin toinen jo herää. Ajattelin tulla ostamaan päivällisruuat täältä, jos sinulla sat-tuu olemaan jotain ylimääräistä. Ei taida kunnian kukko laulella, jos vielä kerran tällä viikolla tarjoilen makkaraa ja pikamakaronia. Minä ja lapset syödään sitä vaikka kaksi kertaa päivässä, mutta Rose-Marie on toista maata.”

Patrik hymyilee ja lupaa järjestää murkinaa. ”Muistan, millaista tuo oli. Väsymys vei melkein järjen. Me sentään saimme vain yhden lapsen kerrallaan, ja olimme teitä paljon nuorempiakin. Nythän sinä ja minä ollaan jo vanhoja kuin taivas, ja sen vain sanon, etten tänä päivänä enää jaksaisi sitä pikkulapsiarkea.”

Karlsson maistelee varovasti kuumaa kahvia ja nyökkää. Ikinä ennen ei ole tuntunut yhtä vanhalta ja väsyneeltä.

”Minkäs tässä voi”, hän sanoo ja jatkaa tutulla lausahduksellaan: ”Ei auta kuin jaksaa vain.”

Hän tietää, että tilanne vain pahenee Adamin lähdettyä Lindöstä. Oli nerokas veto pyytää Adam kummiksi, tämä kun on paneutunut tehtäväänsä juurta jaksain ja hoitaa mielellään lapsia pari tuntia silloin tällöin. Hän tietää tarkkaan, mitä pitää tehdä ja mitä jättää tekemättä, ja osaa tulkita kaksosten itkut ja kitinät kuin ne olisivat hänen omia lapsiaan.

”Siihenhän on enää muutama päivä, kun Adam jättää emoaluksen”, Patrik sanoo kuin lukisi Karlssonin ajatuksia. ”Poikaa käy melkein kateeksi.”

Niin paljon kuin Karlsson Patrikista pitääkin, hän ei voi olla syyttämättä mielessään tätä Adamin lähdöstä. Kaikki alkoi, kun Adam huomasi netissä valokuvan entisestä tyttöystävästään uuden poikaystävän kainalossa. Se katkaisi kamelin selän. Adam alkoi mankea haluavansa tehdä muutakin kuin vain painaa töitä Lindössä. Silloin Patrik sai loistoidean: Adamin kannattaisi lähteä samalle matkalle, jonka hän itse oli tehnyt aikoinaan, ja opetella ammatin salat alan parhailta tekijöiltä. Suunnitelma eteni nopeasti, ja sanoista päästiin tekoihin muutamassa kuukaudessa. Karlsson huokaa. On ollut vaikeaa tottua ajatukseen, että Adam kohta taas häipyy Lindöstä.

”Tämä on loistojuttu Adamille”, Patrik sanoo. ”Ystäväni Paul ei toki päästä häntä helpolla, ja ravintolamaailman raadollinen hierarkkisuus laukaisee takuulla koti-ikävän monta kertaa, mutta Adam kehittyy sekä ihmisenä että ruuanlaittajana, jos vain puree hammasta ja tarttuu tilaisuuteen. Moni myisi vaikka mummonsa, jotta pääsisi töihin Paul Voisinin keittiöön. Sitä paitsi...” Patrik vaikenee ja katsoo sivuikkunasta ulos. Sitten hän rykäisee ja sanoo sen, mitä Karlsson on jo pitkään epäillytkin: ”Sjökrogenilla ei mene kovin hyvin. Olen painanut kovasti töitä, ja hetken jo näyttikin valoisammalta. Joinain iltoina on kuitenkin suorastaan tappiollista pitää paikkaa edes auki. Minulla ei olisi ollut varaa pitää Adamia enää palkkalistoilla, vaikka olisin halunnutkin. Nytkin on ollut pakko irtisanoa pari tarjoilijaa.”

”Kurja juttu”, Karlsson sanoo. ”Toivottavasti saat laivan kääntymään.” Hän toivoo sitä etenkin Adamin mutta myös itsensä vuoksi. Mitä syytä Adamilla olisi enää palata, jos mieleisiä töitä ei olisi tarjolla? Ruokakärryhaaveet Adam on jo joutunut hautaamaan. Eipä Karlsson voinut arvata, että auto, jonka ostamista oli itse

Suosituksen Lindö-sarjan uutuuksia, lämmin ihmissuhderomaani täynnä huumoria ja rosoa

Susanne on kuusikymppinen ja työtä vailla – ja hänen miehensä on juuri jättänyt hänet. Lisäksi Susanne on perinyt Britta-äidiltään suuren, rappeutuneen talon Tukholman saaristosta, Lindöstä. Lapsuuden paratiisi on talvella sekä kylmä että autio. Mitä ihmettä hän oikein tekee siellä?

Onneksi on naapureita, joilta hakea lohtua. Vanha rouva Elsa on aina ollut Susannen tukena, ja äskettäin kaksosten isäksi tulleelta Karlssonilta saa myös apua. Adam puolestaan kokeilee onneaan luksusravintolassa Ranskassa. Muutaman myrskyisän kuu-kauden aikana Lindön väki käy läpi suuria elämänmuutoksia, uusia ystävyyksiä solmitaan ja kevään valon saapuesssa romantiikkaakin saattaa olla ilmassa.

Takaisin saarelle on kolmas, itsenäinen osa rakastetussa feelgood-henkisessä Lindö-sarjassa. Monenlaisia ihmissuhteita käsittelevä sarja sijoittuu Tukholman saaristoon.

Työskenneltyään monta vuotta tiedottajana **Eleonore Holmgren** halusi testata, pystyisikö hän kirjoittamaan romaanin. Vuoden ajan hän kirjoitti jokaisen vapaan hetkensä esikoisromaaniaan *Viimeinen kesä*. Se kannatti, sillä lukijat rakastivat kirjaa. Jatko-osa *Britta-rouvan perintö* julkaistiin seuraavana vuonna. Kirjat ovat olleet menestyksiä Ruotsissa ja Suomessa, ja niiden käännösoikeudet on myyty useisiin maihin.

DOCENDO
www.docendo.fi

84.2

Kannen kuvat: iStock ja Shutterstock
Kansi: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-168-8

9 789528 501688